

[Thestrup.]

til udviklingen inden for forskellige erhvervs-mæssige områder, til kulturelle formål o. s. v., og vi har erkendt, at det ikke blot var nødvendigt, men også rimeligt at sørge for bedre forhold for de socialt dårligst stillede, for de gamle, for de syge, for de på en eller anden måde handicappede. Men til alt dette har der ikke været andre midler end dem, vi indkrævede i skat; thi der er det beklagelige, at opsparingen her i landet ikke har været så stor, at den har kunnet klare disse problemer for os. Derfor har vi måttet forøge skatterne, og dermed har vi hver gang yderligere forringet opsparings-evner og opsparingsmuligheder.

Vi er følgelig inde i en cirkelbevægelse, en såkaldt ond cirkel, der kan karakteriseres således: der kommer nødvendige opgaver, der er for lidt kapital hertil, vi pålægger i stedet nye skatter, og så kommer der nye opgaver, kapitalmarkedet er som følge af beskatningen endnu strammere, end det var før, og vi pålægger større skatter, end vi gjorde tidligere, og således fremdeles.

Det ville være forkert at sige, at skatterne er så store, at vi ikke kan bære dem. Den indtægtsstigning, der har været for alle i dette land undtagen landbruget, har gjort, at skatterne kan bæres, ja, at de for store kredse ikke mærkes mere tyngende end før. Men skatterne har til gengæld modvirket en nødvendig vækst i opsparingen, som havde været så rimelig og så naturlig, at det måtte have været muligt at fremkalde den, hvis vi ikke havde haft så store skatter. Med en tilstrækkelig opsparing kunne vi have standset den onde cirkel, så kunne vi i stigende grad have ladet staten gå ud af billedet som den store financier, og så kunne vi have gjort det muligt for stadigt større kredse at blive således økonomisk stillet, at støtte fra staten blev mere og mere unødvendig og mere og mere uønsket af dem selv.

Det er denne økonomiske politik, de borgerlige oppositionspartier har ført eller i hvert fald søgt at føre, siden de begyndte deres samarbejde i 1950. De har ikke altid gjort det tilstrækkeligt klart, og de har meget ofte haft betydelig modvind i de påvirkninger, der udefra er kommet til vort land. Det var baggrunden for VK-planen, og det er grunden til den skattepolitik, som

navnlig mit partis politiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, så stærkt har arbejdet for, og som han, så vidt jeg kan skønne, har vundet mere og mere gehør for ikke blot inden for oppositionspartiernes egne rækker, men langt ud herover og vel i ikke ringe grad også hos vore modstandere.

Det er et udslag af samme tanke, når vi lægger vægt — og lægger så stor vægt, som vi gør — på ejendomsretten, navnlig i den forstand, at vi ser det som noget vigtigt og værdifuldt for samfundet, at så mange som muligt ejer noget, ejer deres egen beboelsejendom, deres egen bolig, deres egen virksomhed eller dog nogen kapital, thi vi ved, at ejendomsret er såvel grundlaget for kapitaldannelse som det stærkeste incitament til opsparing.

Med en opsparing som noget almindeligt i alle samfundskredse og med en vidt udbredt ejendomsret ville vort samfund se anderledes ud end den formynderstat, vi i dag præsenteres for, og hvis væsentligste træk er, at staten — d. v. s. det politiske styre og administrationen — ordner alt for alle, derunder ved beskatning — for det er den eneste vej — skaffer de beløb, der skal til til de nødvendige offentlige investeringer og til en række investeringer, der i virkeligheden burde være private investeringer; jeg nævner boligbyggeriet og udlån til forskellige erhvervsformål.

Når jeg fremhæver dette så stærkt nu i dag, så er det, fordi jeg vil stille den højtærede finansminister følgende spørgsmål: tror den højtærede finansminister, at dette system kan bevares under de nye forhold, vi er i færd med at gå ind i ved vor indtræden i fællesmarkedet?

Jeg vil gerne uddybe spørgsmålet lidt mere: når vi nu træder ind i det europæiske fællesmarked, så er det jo mere, fordi vi er tvunget dertil af forholdene, end fordi vi egentlig er begejstret for at opgive den selvstændighed, vi hidtil har haft. De forhold, der tvinger os dertil, er de tekniske forhold for produktionen, der har forandret sig, således at de gamle nationalstater ikke længere kan stå alene. Thi den nye teknik, der lover det store udbytte, kræver verdensdele at virke på for at kunne udfolde sig. Det er anvendelsen af atomkraften til fredelige formål i produktionen, det er anven-